

Sygn. akt IV CNP 52/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanych

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S.

z dnia 16 listopada 2005 r., w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

przeciwko W. S. i O. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 czerwca 2006 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 16 listopada 2005 r. wniósł w imieniu pozwanych W. S. i O. S. „mgr H.T. - doradca prawny”, prowadzący Kancelarię Prawną „L”. W toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Sąd Okręgowy powołano się na pełnomocnictwo procesowe udzielone na podstawie pozostawania strony i pełnomocnika w stałym stosunku zlecenia, w którego zakres wchodzi przedmiot sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W obowiązującym stanie prawnym pełnomocnikiem strony w postępowaniu cywilnym może być m.in. osoba sprawująca zarząd lub interesami stronami oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia (art. 87 § 1 k.p.c.).

Stosownie jednak do art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Oznacza to, że inne osoby, w tym także wymienione w art. 87 § 1 k.p.c., które mogą być pełnomocnikami w postępowaniu cywilnym, są wyłączone z udziału w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus reprezentowania strony wyłącznie przez adwokata lub radcę prawnego dotyczy między innymi sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem. Wniesienie skargi przez osobę niemającą zdolności postulacyjnej czyni skargę niedopuszczalną i uzasadnia jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Na tej podstawie uległa odrzuceniu skarga wniesiona w imieniu pozwanego przez „doradcę prawnego” niebędącego adwokatem ani radcą prawnym.

W tej sytuacji już tylko ubocznie należy wskazać, że niedopuszczalność skargi wynika także z braku istotnych elementów konstrukcyjnych - braku wyodrębnionego przytoczenia podstaw kasacyjnych oraz wskazania przepisu, z którym orzeczenie jest niezgodne (odpowiednio art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c.), uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia

w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

db